

След дълго скитане шивача се спрял в един град и се условил да работи у един майстор. Последният имал хубава дъщеря. Младия шивач се оженил за нея и заживял щастливо.

Минало се много време. Родили им се две деца. Дядото и бабата умряли и нашия шивач станал наследник на цялият им имот.

Една утрин мжжа стоял до масата край прозореца. Жена му донесла кафе.

Току да почне да пие, бляскавата ченийка отразила падналите върху нея слънчеви лъчи и те заиграли по стената. Дигнал шивачът очи нагоре и казал:

— Искат ли се да откриеш тайната, но не можеш!

Жена му го попитала:

— Мили мъжо, какво значи това? Какво искаш да кажеш?

— Това не мога да ти кажа! отговорил той.

— Ако ме обичаш, трябва да ми кажеш! рекла тя и почнала ласкаво да го моли и му обещавала, че никой друг няма да узнае тайната.

И тя не го оставила на спокойствие, додето мъжа не ѝ разказал, как едно време той скитал без пари, гладен и дрипав, как убил един евреин и как той, като умира, казал: „Ясното слънчице ще открие това“. И ето слънцето искало да открие тайната, но няма да му се отдаде.

След това той почнал да я моли никому да не казва, иначе ще бъде погубен. Тя му обещала.

Щом той седнал на работа, жената отишла при кумата си, разказала ѝ цялата история, разбира се, под условие никому да не казва.

Не минали три дни и целия град знаел тайната. Шивача бил даден под съд и осъден на смърт.

Тъй ясното слънчице открило тайната.

